

Jeg er, som sagt, meget glad ved at se understreget, baade at Sparekasserne, efter som nu en Gang Forholdene ligger i dette Land, ikke kan fortsætte som Sparekasser uden at være Laanekasser, og at de netop har stor Betydning ved at være Laanekasser. Og hvorfor? Netop fordi de er i Stand til at udlaane billigt. Af dette Hensyn kunde jeg selvfølgelig have ønsket, at det var udtrykt i Lovens Titel, at de er ikke blot Sparekasser, men at de tillige er Laanekasser. Jeg beklager derfor, at medens Kommissionen i sit Udkast har foreslaaet, at Lovens Titel skulde være „Lov om Spare- og Laanekasser“, er det nu blevet ændret, saa Titelen kun er „Forslag til Lov om Sparekasser“. Jeg synes, at naar man baade af den ene og den anden Grund erkender det rigtige i, at de er Laanekasser, burde man sige det allerede i Lovforslagets Titel.

Under den Forudsætning, jeg allerede har nævnt, kan jeg, som sagt, finde mig i de fleste af Lovforslagets indskrænkende Bestemmelser overfor Sparekasserne. Men enkelte Steder synes jeg dog, at man er gaaet lidt videre, end ønskeligt er, og jeg vil derfor henstille, at der ændres lidt paa disse Omraader. Der er først Forbudet i § 3 imod Anvendelsen af Checks. Check-Systemet er jo blevet saa almindeligt i vor Tids Omsætning, at jeg finder det betænkeligt at gribe indskrænkende ind der. Anvendelsen af Checks betyder i Virkeligheden et mindre Behov af cirkulerende Penge. Nu vil antagelig den højtærede Handelsminister sige, at denne Anvendelse er ikke i og for sig forbudt, og Ministeren vil vel ogsaa sige, at de samme Bestemmelser, som staar her, er foreslaaede overfor Bankerne. I formel Henseende har Ministeren Ret, men reelt vil Virkningen blive højst forskellig. Det er ret almindeligt og betragtes som et fuldgyldigt Bevis for at have Penge i Banken, at Indskyderen faar en løs Seddel, og naar man bruger den Indlaansform, kan man selvfølgelig anvende Checks. Men det er ogsaa almindeligt, at det eneste fuldgyltige Bevis for, at man har Penge til gode i en Sparekasse, er en Kontrabog, og da Checks er forbudte i Forhold til Kontrabog, vil jeg hævde, at dette Forbud i alt Fald i en lang Overgangstid i Realiteten vil betyde en generende og indskrænkende Bestemmelse overfor Sparekasserne. Det kan være, at man, naar Overgangstiden er omme, kan venne sig til det, men selve Overgangen kan jo være slem, som Ræven sagde.

Saa er der § 4 angaaende de selvsupplerende Sparekasser. Her er jeg personlig ikke særlig uenig med den højtærede Minister, men det er mig bekendt, at Sparekassernes Bestyrelser og Repræsentantskaber i høj Grad beklager denne Bestemmelse. Det er rigtigt — Ministeren har Ret deri —, at de selvsupplerende Sparekasser har været noget upopulære i Befolkningen, men jeg tror, man maa sætte dette i Forbindelse med Fortiden, da Bestyrelserne manglede Forstaaelse af Tidens Krav, og da der hvilede dette Skær over dem, at det var et familiært Anliggende, hvor man supplerede sig selv og betænkte Slægt og Venner med disse vellønnede Pladser. Forholdet er et lidt andet nu. Dernæst maa jeg erkende, at de selvsupplerende Sparekasser ikke blot hører til Landets største, men ogsaa til de meget solide, maaske de solideste. Jeg ved jo, at man fra den Side kunde have ønsket, at Ordningen var sket efter Kommissionsforslaget, som den højtærede Minister har nævnt, hvorefter Bestyrelsen skulde suppleres med Medlemmer valgte af Indenrigsministeren. Jeg gør altsaa opmærksom paa, at Sparekassebestyrelserne ikke er tilfredse med denne Bestemmelse og ønsker den ændret, men jeg personlig er ikke uenig med den højtærede Minister i hans Opfattelse af dette Punkt.

Med Hensyn til de Betænkeligheder, som de smaa Sparekasser nærer overfor Bestemmelsen om, at der skal to til at forpligte Sparekassen i Henhold til den Bestemmelse, at Bogholdervirksomhed og Kasserervirksomhed maa i en Sparekasse ikke udøves af samme Person, skal jeg blot sige, at jeg tror, det ikke i Praksis vil betyde det, man frygter. I og for sig synes det mig rigtigt, at der altid er to til Stede, og det vil vistnok kunne lade sig gøre, uden at det behøver at betyde nogen Udgiftsforøgelse, det er vist Regelen, at der møder to Bestyrelsesmedlemmer paa de smaa Sparekassers Kontordage, og det er ikke forbudt, at Bogholdervirksomhed og Kasserervirksomhed er knyttede til Bestyrelsen.

I § 7, 1ste Stykke, er der indført en Bestemmelse, som jeg betragter som en absolut Forbedring, og jeg maa sige, at det i øvrigt gælder Landstingets Behandling af Lovforslaget med Undtagelse af en enkelt Bestemmelse. Bestemmelsen i § 7 gaar ud paa, at den Beholdning af let realisable Værdipapirer, som Sparekasser med et Tilgodehavende af 100,000 Kr. eller derover skal have, reduceres fra 10 til 5